

TARTUFFE IMPROMPTU!

Variace slavného Molièrova textu v osobité režii Jana Nebeského

Nejde o klasické uvedení klasické Molièrovy komedie. Ale o scénické, herecké a hudební variace, které se zkráceného textu drží. Nic nepřidávají. Nemění. Vycházejí z předlohy. Vzniká představení, které má snahu otevřít Molièrovu hru z nečekaného divadelního konce. Uniknout klišé, která jsou spojována s touto „starou divadelní historkou“. S touto „divadelní olympijskou disciplínou“.

Premiéra 28. února 2014 ve Stavovském divadle

Na začátku ledna 2014 došlo ke změně režiséra plánované inscenace Molièrovy hry TARTUFFE ve Stavovském divadle. Ze zdravotních důvodů odstoupil hostující Gábor Tompa. Rozezkoušené inscenace se ujal režisér Jan Nebeský. Po Shakespearově KRÁLI LEAROVĚ, Molièrově DONU JUANOVĚ a Schillerových ÚKLADECH A LÁSCE jde o další setkání originálního tvůrce s klasickým textem pod hlavičkou Národního divadla. Inscenace bude uváděna v souladu s novou koncepcí pod názvem TARTUFFE IMPROMPTU!

Herecké obsazení inscenace zůstalo beze změn. V titulní roli se představí nový člen činoherního souboru Karel Dobrý. Dále hrají: David Prachař, Kateřina Winterová, Jana Janěková ml., Lucie Žáčková, Václav Postránecký, Filip Rajmont, Petr Motloch, Radúz Mácha, Jan Bidlas, Jaromíra Mílová a Eliška Boušková j. h.. Jan Nebeský se stává rovněž tvůrcem scény a kostýmů. „*Hudební stránku inscenace originálně pojedná jazzman Milan Svoboda,*“ prozrazuje umělecký šéf Činohry Národního divadla Michal Dočekal. Text nově upravila Kateřina Šavlíková.

Režisér Jan Nebeský nikdy nezpracovával klasické texty v očekávatelném a očekávaném stylu inscenování, v němž dominuje nějaký jasný výklad. Vždycky klasické tituly spíše rozebíral, aby se k jejich podstatě dostal přes asociativní sled obrazů, nečekaných akcí, gest, rytmů. Vzpomeňme jeho režie Schillerových Úkladů a lásky nebo Molièrova Dona Juana ve Stavovském divadle. Asi nejneočekávanější podobu měla jeho inscenace Shakespearova Krále Leara v historické budově Národního divadla. Sled velkých scénických obrazů, který asocioval nejen souvislosti příběhu Leara, ale také souvislosti „příběhu a významu této slavné tragédie napříč historií jejího vnímání v moderní době“. Lear byl komplikovaným pokusem propojit v asociacích tragédii Shakespearova hrdiny s jeho cestou po jevištích divadel. Diváci na tento způsob divadelního myšlení nebyli připraveni, a tak se rozdělili. Na nadšené a odsuzující. Nic mezi tím. Nyní se Jan Nebeský velmi rychle ujal Tartuffa, aby se spolu s herci a jazzmanem, skladatelem Milanem Svobodou pokusil vytvořit představení tartuffovských variací, které se snaží otevřít notoricky známou komedii v souladu s Molièrem, ale proti jeho jednoznačnosti a jisté jednoduchosti, kterou přinesla inscenační historie této hry u nás. Připravme se tedy na to, že nepůjde o očekávanou disciplínu. Půjde o hru ve smyslu hrát si, rozvíjet, otevřeně hledat výraz, i když jak praví klasik, divadlo je věc předem domluvená. Užijme si to.

Martin Urban, dramaturg inscenace

TARTUFFE

Klasická hra o pokrytci a manipulátorovi, který se pod rouškou snahy o absolutní čistotu duše a charakteru dopouští manipulací, násilí a podvodů. Tartuffe je hrou o pokrytectví, které baží po moci. Osud této hry, která přes svoji vážnost a hloubku poznání je přece jen komedií, byl spletitý a poznamenal celý následný autorův život. Tartuffovské téma je archetypální. Typy z této vzteklé komedie, zejména charakter titulního hrdiny, najdeme ve všech staletích a po celém světě. Pokrytectví deroucí se k moci a majetku. Zvrhlost, která se snaží manipulovat lidmi tak, aby se z nich stalo bezmocné, snadno ovladatelné stádečko, a která se kryje cudností, čistotou úmyslů a skromností, je věčná. Molièrova britká hra o těchto tématech vždy nachází odezvu a dokáže diváky zaujmout i vyburcovat z letargie.

Na jeviště Stavovského divadla se vrátí po mnoha letech a uzavře průřez Molièrovou dramatikou. Od Lakomce přes Dona Juana, Pána z Prasečkova k nejživější a nejostřejší komedii, kterou Tartuffe nepochybně je.

JAN NEBESKÝ

Režii na DAMU studoval v letech 1977–82. Po jednoleté vojenské službě byl (1983–85) angažován v hradeckém Divadle VÚ, dnešní Klicperovo divadlo (Andrejev: Ten, který dostává políčky, Shakespeare: Zkrocení zlé ženy, vlastní úprava Goldoniho Sluhy dvou pánů). Potom už vedla jeho cesta do Prahy. V období 1985–89 byl režisérem Divadla S. K. Neumannova (dnes Divadlo pod Palmovkou), kde nastudoval například Vostrého úpravu Goethovy Stelly nebo Ibsenovy Přízraky. V roce 1989 nastoupil do Divadla E. F. Buriana (dnes Archa), kde setrval necelou sezonu a stačil nastudovat Strindbergovy Věřitele. Revoluční změny v pražských divadlech ho zavedly do Činoherního klubu. Z tohoto období si pamatujeme jeho inscenace: Ibsenova Johna Gabriela Borkmana s vynikajícím Petrem Čepkem v titulní roli, Vostrého úpravu Eurípidova Oresta či Sheppardův Pravý západ. V roce 1994 nastoupil spolu s režisérem a uměleckým šéfem Michalem Dočekalem do Divadla Komédie, aby se tu podíleli na vytváření nové podoby tohoto divadla. Z řady jeho inscenací zde vzpomeňme na Shakespeara Hamleta, Lagronové Terezku a Tobiášovu Martu, či Ibsenova Stavitele Solnesse, vlastní, Prachařovu a Fajtovu Variaci Hamlet II atd. V roce 2002 byl soubor Divadla Komédie rozpuštěn, od té doby působí ve svobodném povolání. U několika jeho inscenací byl autorem textů Egon Tobiáš – bylo tomu tak v inscenaci JE SUIŠ (2001, Divadlo Na zábradlí), Je na čase, aby se to změnilo (2002, ve spolupráci s Pražským komorním divadlem) nebo u variace na téma Shakespeareovy Bouře aj. Z jeho dalších režii je nutné ještě zmínit: Taboriho Kanibaly (společný projekt Divadla Komédie a ústeckého Činoherního studia), hru rakouského autora E. Jandla Z cizoty (2005, Divadlo Na zábradlí) L. Lagronové Etty Hillesum (2006, DNZ, z cyklu Československé jaro), Jandlovy Humanisty (2006, Divadlo Komédie), Kabaret Ivan Blatný (s hudbou Miloše Štědrone, Divadlo Komédie, 2007) a další. Pro ČT připravil televizní inscenaci Písař Bartleby (adaptace podle H. Melvilla). Pedagogicky působí na DAMU na Katedře režie a dramaturgie. S Činohrou Národního divadla poprvé spolupracoval v roce 1987, kdy po hostinsky nastudoval Behanovu hru Rukojmí (hrála se na Nové scéně). Další režie: Schillerova tragédie Úklady a láska (2004, Stavovské divadlo), Benefice Jana Kačera Však světla nechte plát... (2006, Divadlo Kolowrat), apokalyptická homilie Egona Bondyho Le-

den na vsi v rámci projektu Bouda IV (2007, na piazzetě u ND), Molièrův Don Juan (2008 StD) a Shakespearův Král Lear (2011).

IMPROMPTU

[emprompty] (franc. impromptu – spatra, spontánně, „tak, jak to leží a běží“) je instrumentální skladba volné formy i délky. Původně to bylo pojmenování skladby komponované bez přípravy, improvizované. Hodně imprompt složil např. romantický hudební skladatel Franz Schubert. Molière sám použil toto slovo v názvu svých Versailles impromptu – u nás překládaných jako Versaillské improvizace.

Videotrailer k inscenaci je ke stažení na videokanálu Činohry ND na www.youtube.com
Fotogalerie ze zkoušek na profilu Činohry na sociální síti Facebook.com

Kontakt pro média:

Tomáš Staněk

public relations Činohry

tel.: 224 902 126

mobil: 605 207 249

e-mail: t.stanek@narodni-divadlo.cz

www.narodni-divadlo.cz

www.cinohraND.cz

GENERÁLNÍ PARTNER
NÁRODNÍHO DIVADLA

KB

Partneři Národního divadla

ŠKODA

AutoCont

NADAČNÍ
FOND

BOHEMIAN
HERITAGE
FUND

Partner inscenací Národního divadla

Mecenáši Národního divadla

KOLOWRAT KRAKOWŠTÍ

Národní divadlo děkuje JUDr. Dominice Kolowrat-Krakowské
Maximilianu Kolowrat-Krakowskému a Francesce Kolowrat-Krakowské
za nezištnou a štědrnou podporu.

Prof. Dr. Dadja Altenburg-Kohl

Mediální partner

Česká televize